

ΕΝΑΣ ΕΞΕΤΤΗΜΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ... ΗΜΙΠΑΡΑΦΡΩΝ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

Ο Φρειδερίκος και ο γιατρός του. Μιά εξυπνη και μία ήλιθια απάντησις. Η συμπεριφορά του Φρειδερίκου πρὸς τὶς γυναῖκες. Πῶς τὶς ἔβαζε στὴ θέσι τους. Ἡ εἰρωνείας του γιὰ τοὺς ἀγίους. Ἄντι ἐκκλησίας...στολές γιὰ τοὺς στρατιώτες. Πῶς ὁ Φρειδερίκος ἔκανε φίλους τοὺς ἐχθρούς του, κτλ. κτλ.

ΧΟΥΜΕ γράφει πολλές φορές ὡς τώρα γιὰ τὸ Φρειδερίκο Β' τὸ Μεγάλο, τὸν βασιλέα τῆς Πρωσίας, ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλοφυεστέρους... ἡμιπαράφρονας τῶν αἰώνων. Σὰς ἔχουμε διηγηθῆ ἄπειρα ἀνεκδοτά τῆς ζωῆς του, πού ζωγραφίζουν τὸν παράξενο, τὸν ἀλλοπρόσωλλο, τὸν ἀκατανόητο χαρακτήρα αὐτοῦ τοῦ μονάρχου. Σήμερα, θὰ σὰς ἐξιστορήσουμε μερικὰ ἐντελῶς ἀγνωστα περιστατικά τῆς ζωῆς του, παρμένα ἀπὸ τὸν

τόμο τῶν Ἀπομνημονευμάτων ἐνὸς Γάλλου πρεσβευτοῦ στὸ Βερολίνο, ὁ ὁποῖος τὸν γνῶρισε ἀπὸ κοντὰ.

Μιά ἀπὸ τὶς μεγαλειότερες ἰδιοτροπίες τοῦ Φρειδερίκου ἦταν, ἐνῶ κουβεντιάζε μ' ἕναν ἄνθρωπο, νὰ τοῦ κάνει ξαφνικά μιά ἰρώτη ἐντελῶς ἀσχετὴ μὲ τὸ θέμα πού τοὺς ἀπασχολοῦσε—καί, μάλιστα, μιά ἐρώτησι ἀδιάρκητι κ' ἐνοχλητικὴ τῆς περισσοτέρας φορές, γιὰ νὰ φέρῃ σὲ δύσκολη θέσι τὸν συνομιλήτη του καί γιὰ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν ἀμηχανία του.

Μιά μέρα, ὁ Φρειδερίκος, ἐνῶ ἄκουγε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ σοβαρότητα τὸν πρῶτο ἰδιαιτέρου γιατροῦ του, ὁ ὁποῖος του ἀεπτύσσε μ' ἐνθουσιασμό τὰ σχέδιά του γιὰ τὴν ἀνέγερσι ἐνὸς τεραστίου νοσοκομείου, ξαφνικά ἀπηύθυνε στὸν Ἀσκληπιῶδη τὴν παρακάτω ἐξωφρενικὴ ἐρώτησι:

—Δὲν μοῦ λέτε, ἀλήθεια, γιὰρτὸ μου, πόσους ἀνθρώπους ἔχετε πεθάνει ὡς σήμερα;...

Στὴν ἀρχή, ὁ γιατρός ἔμεινε ἀλαλος ἀπὸ κατὰπληξι! Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ συνέρηθ'—κ' ἐπειδὴ ἦταν καὶ αὐτὸς ἀρκετὰ ἔξιπτος, ἔδωσε στὸν αὐτοκράτορα...τὴν ἀπάντησι πού τοῦ ἀρμόζει:

—Τριακόσιες τουλάχιστον χιλιάδες λιγώτερος ἀπὸ ὅσους ἔφακε ἡ ὑμετέρα Μεγαλειότης τὰ πεδία τῶν μαχῶν!...

Ἡ τολμηρὴ αὐτὴ ἀπάντησι ἐνθουσίασε τόσο τὸ Φρειδερίκο, ὥστε προσέθεσε κ' ἕνα ἄλλο παράσημο στὸ φορτωμένο παιδί ἀπὸ τιμὲς στήθος τοῦ γιατροῦ του, γιὰ νὰ τὸν ἀνταμειψῇ γιὰ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του.

Ὡστόσο, δὲν πρέπει νὰ φαντασθῆτε, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας συγχωροῦσε πάντοτε τόσο εὐκόλα τὶς αὐθάδεις ἀπαντήσεις. Ὅταν ἦταν κακόκεφος—καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σπανιώτατα θρικότανε σ' εὐθυμὴ διάθεσι—ἡ παραμικρὴ ἀντιλογία τὸν ἔκανε νὰ κυριεύεται ἀπὸ ἕνα θυμὸ πού ἀγγίζει τὰ ὅρια τοῦ σεληνιασμοῦ.

Κάποτε, στὴ διάρκεια ἐνὸς ἐπισήμου δειπνίου σ' ἀνάκτορα τοῦ Πότσδαμ, κ' ἐνῶ ἕνας διπλωματικὸς ὑπάλληλος—περίφημος γιὰ τὰ δαντελλένια ποικιμίιά του, τὴν ἠλιθιότητά του καί... τὰ συζυγικά ἀτυχήματά του!—ἐξιστοροῦσε μὲ κομπορημοσύνη ἀνύπαρκτους διπλωματικούς θριάμβους του, ὁ αὐτοκράτωρ τὸν διέκοψε ξαφνικά γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ:

—Ποῖος νομίζετε, ἀγαπητέ μου, ὅτι εἶνε πιὸ κουτὸς ἀπὸ τοὺς δύο μας; ἔσεις πού λέτε ὅλες αὐτές τῆς ἀνοησίας ἢ ἐγὼ πού σὰς εἰκόμω τόσην ὥρα;

Ὁ διπλωματικὸς ὑπάλληλος φαντάσθηκε πῶς θὰ ἔκανε ἐπιδειξί πνεύματος ἀπαντώντας:

—Καὶ ἂν ἀκόμα ἡ ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔπαυσε ἀπὸ θαρραλίας καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μ' ἀκούσῃ, ἢ κατὰστασις δὲν θ' ἔλαζε σὲ τίποτα!

Ἴσως ὁ αὐτοκράτωρ, ἂν θρικότανε στὰ κέφια του, νὰ συγχωροῦσε τὸν αὐθάδη ἐκεῖνον, ὁ

—ὁποῖος τὸν ἀποκάλεσε—μὲ διπλωματικὴν εὐγένεια, εἶνε ἢ ἀλήθεια!—κουτό. Μὰ ὁ Φρειδερίκος ἦταν ἐκείνη τὴ μέρα δύσθυμος καὶ νευρισμένος. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ φιλοενθῆ ὁ διπλωματικὸς ὑπάλληλος γιὰ τρεῖς μῆνες στὶς φυλακῆς! ***

Κανένα δὲν σεβότανε, κανένα δὲν λογάριάζε ὁ παράξενος αὐτὸς μονάρχης. Καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ ὠραῖο φύλο δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ τὸν ἀφοπλίσῃ.

Ἐνα βράδυ, ὁ Φρειδερίκος, ἐνῶ θρικότανε σὲ μιά λέσχη, ἐπληροφόρηθ' ὅτι δύο κυρίες μάλασαν στὴν πόρτα ποιά νὰ περάσῃ πρώτη, ἀφοῦ δὲν χωροῦσανε καί ἡ διὰ μαζῶ μὲ τὰ κριολίνα τους.

—Νὰ τοὺς πῆτε, διέταξε ὁ Φρειδερίκος, ὅτι πρέπει νὰ περάσῃ πρώτη ἐκείνη, τῆς ὁποίας ὁ ἀντρας κατέχει τὴ μεγαλειότητα.

—Τὸ ξέρουν, Μεγαλειότητε, αὐτὸ, ἀποκρίθηκε ὁ ὑπάσπιστος τοῦ αὐτοκράτορος. Μὲ τὴν διαφορά, ὅτι οἱ σύζυγοι τῶν κυριῶν αὐτῶν ἔχουν καὶ οἱ δύο τὸν ἴδιον βαθμό!

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ἄς περάσῃ πρώτη ἡ μεγαλειότερη στὰ χρόνια!

—Ποιά γυναῖκα, Μεγαλειότητε, θὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πραγματικὴ τῆς ἡλικίας;

Ὁ Φρειδερίκος ἄρχισε νὰ ἐκνευρίζεται...

Ἐτρεξε στὴν πόρτα καὶ ἀποτεινόμενος στὶς δύο γυναῖκες, πού κόντευαν νάρθουν στὰ χέρια, τοὺς εἶπε:

—Ἄς περάσῃ πρώτη ἡ πιὸ ἀνόητη ἀπὸ τὶς δύο σας!...

Ὁ μονάρχης αὐτός, πού ἦταν τόσο ἀπότομος μὲ τὶς κυρίες, δὲν πίστευε διόλου στὰ θεῖα. Δὲν καταβίβζε θεῖα τὴ θρησκεία. Ὡστόσο δὲν ἄφινε καμμιά εὐκαρία νὰ εἰρωνευθῆ τοὺς κληρικούς ἢ νὰ δείξῃ πόσο λίγο τὸν ἐπηρεάζαν ἡ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις.

Ὅταν ἐξεργάσῃ ὁ Ἐπταετής Πόλεμος, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας παρουσιάσθη στὸ Φρειδερίκο γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ ὅτι εἶχε ἐντολή ἀπὸ τὸ βασιλεῖα του νὰ διαπραγματευθῆ τοὺς ὅρους μιᾶς συμμαχίας μὲ τὴ Γερμανία κατὰ τῶν Γάλλων.

—Θα κηρύζουμε γενικὴ ἐπιστράτευσι στὴν Ἀγγλία,—προέθεσε ὁ πρεσβευτὴς,—καὶ εἶμαι θέσθιος ὅτι, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, θὰ μπορέσουμε νὰ κατατροπώσουμε...

—Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, εἶπατε; τὸν διέκοψε ὁ Φρειδερίκος. Θὰ προτιμοῦσα τὴ βοήθεια τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας, γιὰ τὶ ἔχω δὴ τὰ κανόνια του!

Μιά μέρα, ὁ διαμαρτυρούμενος ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Βερολίνου, παρουσιάσθη στὸν αὐτοκράτορα καὶ ζήτησε τὴν ἐνίσχυσι πού γιὰ τὴν ἀνέγερσι μιᾶς καινούργιας ἐκκλησίας.

—Ἐχετε συγκεντρώσει πολλὰ χρήματα ὡς τώρα γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό; ρώτησε ὁ μονάρχης.

—Ἐκατὸν πενήντα χιλιάδες τάλληρα, Μεγαλειότητε! ἀποκρίθηκε ὁ μητροπολίτης. Μὰς χρειάζονται ἄλλες πενήντα χιλιάδες...

—Θὰ τὸ συμπληρώσω ἐγὼ τὸ ποσὸν αὐτό, εἶπε ὁ Φρειδερίκος, ἀφοῦ ἔμεινε λίγο συλλογιμένος, γιὰ νὰ... ἀγοράσω καινούργιες στολές γιὰ τοὺς στρατιώτες μου! Ἴσα-ἴσα μοῦ χρειάζοντοσαν δικόσιες χιλιάδες τάλληρα καὶ δὲν ἤξερα πού νὰ τὶς ἐξοικονομήσω... Ἀὔριο τὸ μεσημέρι, πρὲς νὰ ἔχω τὶς ἑκατὸν πενήντα χιλιάδες...

—Μὰ... ἡ ἐκκλησία, Μεγαλειότητε;... τραύλιζε ὁ μητροπολίτης. Πὶ θὰ γίνῃ μέ...

—Οἱ ἄγιοι σας,—τὸν διέκοψε ἀπότομα ὁ Φρειδερίκος,—ἔχουν ἀρκετὲς ἐκκλησίες σ' ἔση τῆς Γερμανίας γιὰ νὰ στεγασθοῦν! Οἱ στρατιῶται μου, ὅμως, εἶνε

Φρειδερίκος ὁ Δεύτερος

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

180	7%	10/20	1/4%	7%
423	7%	23	25	39
72	7%	29	25	102
14	7%			102

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΤΑΜΕΙΟΥΤΗΡΙΑ.

Η ραχδιά εξέλιξις τής υπηρεσίας αὐτῆς ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, δημιουργεῖ ἕνα αἰσθημα ἰκανοποίησεως, πρῶτα γιὰτὶ προκύπτει ὅτι ὁ κόσμος ἀποταμιεύει ὅ,τι μπορεῖ καὶ δεύτερον γιὰτὶ τῆς οικονομίας του τὶς καταθέτει σ' ἕνα ὄργανισμό, ὁ ὁποῖος ὡς προγραμματὶ του πρέπει νὰ ἐγὼ τὴν αὐξήσιν τῆς παραγωγικῆς ἰκανότητος τοῦ τόπου καὶ ἐπ' ἀγαθῶ ἅλης τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Τὰ κεφάλαια τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς ἔφθασαν τὰ 2 δισεκατομμύρια, ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν καταθετῶν τῆς ὑπερέβη τὶς 350.000. Εἶνε δικαιοδογημένη ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ κόσμου στὴν ὑπηρεσίαν αὐτή. Ἐκεῖνο μόνον ποὺ πρέπει νὰ θέλουν ὅλοι ὅσοι ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸν τόπο τοῦτο, εἶνε ἡ καλὴ διοίκησις τῆς μετέλλης αὐτῆς δεξαμενῆς τῶν κεφαλαίων τοῦ κόσμου (τοῦ ἐργάτου, τοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ μικροεπαγγελματιοῦ, τοῦ διωτέχου, τῆς νοικοκυράς καὶ τοῦ μαθητοῦ τοῦ σουνθηζιέει νὰ ἀποταμιεύει ὅ,τι μπορεῖ ἀπὸ ὅσα τοῦ πασεχεῖ ὁ γονεὺς του). Ἡ διοίκησις αὐτὴ πρέπει νὰ προσέχη πολὺ εἰς τὸν τρόπον ποὺ θὰ διαθεσῆ τὰ κεφάλαια αὐτά, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ γίνονται καὶ προσοδοφόρα, πρῶτα γιὰ νὰ πληρώνεται ὁ τόκος τῶν καταθετῶν καὶ

δεύτερον γιὰ νὰ πληρώνονται τὰ ἐξοδα τῆς ὑπηρεσίας. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Οἱ μεγάλοι Τραπεζικτοὶ ὄργανισμοὶ τοῦ Κράτους, οἱ ὁποῖοι συγκεντρώνουν μεγάλα ποσὰ χρημάτων, ἔχουν ἀνώτερες ὑποχρεώσεις καὶ ὄχι κερδοσκοπικές, γιὰτὶ δὲν ἐνδιαφέρονται οὔτε νὰ δημιουργήσουν κέρδη, οὔτε ἔχουν μετόχους, στοὺς ὁποῖους πρέπει νὰ μοιράσουν μερίσματα. Αἱ ὑποχρεώσεις αὐτές, ὅπως εἶπαμε, εἶνε νὰ συντελοῦν τὰ κεφάλαια αὐτά εἰς τὸ νὰ αὐξάνονται αἱ παραγωγικαὶ ἰκανότητες τοῦ τόπου. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται, ἅμα τὰ κεφάλαια δανείζονται γιὰ νὰ κατασκευασθοῦν ἔργα τεχνικὰ μεγάλα, π.χ. νὰ ἀποξηραθῆ ἕνα ἔλος, τὸ ὁποῖον ἐκτός τῶν γονίμων χωραφῶν ποὺ θὰ ἀποκαλυφθοῦν, θὰ καλύτερεσθῇ καὶ τὴν ὑγείαν τῶν κατοίκων τῆς περιφέρειας. Ἐπίσης νὰ γίνῃ ἕνα ὑδραγωγεῖο, νὰ κατασκευασθῆ ἕνας δρόμος, κτλ. Μόνον ὅταν τὰ κεφάλαια τοῦ Ταμείου διατίθενται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τότε ἐκτελεῖ ἄρτια τὸν προορισμὸ του. Γι' αὐτὸ ἡ προσοχὴ τοῦ κόσμου πρέπει νὰ συγκεντρώνεται σ' αὐτὸ τὸ σημείον, προκειμένου νὰ κρίνῃ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Κρατικοῦ ὄργανισμοῦ.

—ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚῶΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΩΝ.

Ἄσας Ἐυρωπαϊκὰ Κράτη ἔχουν ἰδρύσει τὸν ὄργανισμόν αὐτὸν, ἔχει ἀποθῆ «ἡ Τράπεζα τῶν Τραπεζῶν». Στὴν ἀρχὴ ἰδρύθη γιὰ νὰ ἐγὼ μόνον ὅσα μετρητὰ καὶ ἀξίαι ἐισπράττετε προσωρινῶς τὸ Δημόσιον καὶ ὄστερα νὰ τὶς ἐπιστρέφῃ εἰς ὅσους πρέπει, π.χ. ἐγγυήσεις δημοπρασιῶν, δικαστικαὶ κτλ. Ὑστερα ὅμως καὶ σιγά-σιγά συγκεντρώσθη καὶ διαχειρίζεται ὅλα τὰ κεφάλαια ποὺ μαζεύουν τὰ Ταχυδρομικὰ Ταμειούτηρα, τὰ ἀπειράριθμα Ταμεία Συντάξεων, τὰ Μετοχικὰ Ταμεία καὶ ἐν γένει τὰ Ταμεία Κοινωνικῶν Ἀσφαλιῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον στὴ Γαλλίαν ἔφθασε νὰ συγκεντρώσῃ κεφάλαια 76 δισεκατομμύρια φράγκα, εἰς δὲ τὴν Ἰταλίαν τὰ 26 δισεκατομμύρια λιρέττες. Ἐδῶ, τὸ δικὸν ας, μόλις ἔφθασε τὰ 700 ἑκατομμύρια δραχμαίς. Καὶ θὰ ἐρωτήσῃ κανεὶς: Καὶ τί γίνονται τὰ τερασία αὐτὰ κεφάλαια ποὺ συγκεντρώνονται στὰ Ταμεία Παρακαταθηκῶν; Ἀπλοῦστατα. Ἀπὸ ἐκεῖ παρέχονται δάνεια εἰς Δήμους, Κοινότητες, Λιμενικὰ Ταμεία, Ταμεία Ὀδοποιίας, Ταμεία Ἀποζημιώσεως Ἑλλῶν, Ταμεία Ἀντιπλημμυρικὰ, κτλ., γιὰ νὰ κατασκευάζονται ἀνάλογα ἔργα, δηλαδὴ δρόμοι δημοτικοί, δημοσίοι ηλεκτροφωτισμοί, ὑδραγωγεῖα, ἔργα ἐξαρστικὰ ὑπομιοι, λιμάνια, γέφυρες, ἀποξηρατικὰ καὶ ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα. Τὸ Ταμείον Παρακαταθηκῶν τῆς Γαλλίας ἔχει διαθέσει γιὰ τέτοια ἔργα 20 δισεκατομμύρια φράγκα, τῆς Ἰταλίας 12 δισεκατομμύρια λιρέττες καὶ τὸ δικὸν μόνον 600 ἑκατομμύρια δραχμαίς. Τοῦτο συμβαίνει, γιὰτὶ στὰ ἄλλα Κράτη, αἱ κυβερνήσεις ὑποστηρίζουν τὸν μεγάλον ἠθικὸν σκοπὸν τοῦ Ταμείου Παρακαταθηκῶν, ἐδῶ ὅμως καμμία κυβερνήσις δὲν εἶδε ἐνδιαφέρον οὔτε γιὰ νὰ συγκεντρωθῶν τὰ κεφάλαια τῶν Ἀσφαλιτικῶν ὄργανισμῶν στὸ Ταμείον Παρακαταθηκῶν, οὔτε γιὰ νὰ τοιωθῇ ἡ δανειστικὴ πολιτικὴ τοῦ Ταμείου Παρακαταθηκῶν σὲ τρόπον ποὺ νὰ γίνονται ἔργα τεχνικὰ σοβαρὰ καὶ νὰ θελιωθῶνται ἡ παραγωγικαὶ ἰκανότητες τοῦ τόπου. Καὶ ἐν τούτοις, αἱ κυβερνήσεις ποὺ ἔρχονται καὶ παρέχονται ἔχουν πείσει τὸν ἑαυτοῦ τοὺς δὲτὶ κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ τὸν τόπον.

—Ἡ ΑΓΡΟΤΙΚὴ ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΑΙ Οἱ ΟΦΕΙΛΕΙΑΙ ΤΗΣ.

Ἄσας ἔγινε ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα καὶ ἄρχισε νὰ παρέχῃ δάνεια, πολλοὶ ὑπέθεσαν, ὅτι θὰ μποροῦν νὰ δανείζονται, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ στενοχωρηθοῦν διὰ νὰ ἀποδώσουν τὰ δανεισθέντα, διότι ἐφαντάσθησαν ὅτι θὰ ἦρκει ἡ ἐπέμβασις ἑνὸς ἱσχυροῦ προοπίου διὰ νὰ χαλαρώσῃ τὴν διαίτην ἡ Ἀγροτικὴ διά τὴν εἰσπραξίν τῶν δανείων. Δυστυχῶς ὅμως, διὰ τοῦς αὐτὸς σκοπεμένους, τὰ πράγματα δὲν εἶνε ἔτσι. Ἡ Ἀγροτικὴ, ἡ ὁποία ξέρει καλά, ὅτι τὰ χρήματα πρέπει νὰ τὰ πάσῃ πίσω, διὰ νὰ τὰ δανείσῃ καὶ εἰς ἄλλους γεωργούς καὶ νὰ κάνουν καὶ ἐκεῖνοι τὴ δουλειάν τους, ὅπως καὶ οἱ πρῶτοι δανεισθέντες, ἀφοῦ ἐξήντησε πρῶτα κάθε ἐπιείκεια, πολὺ σωστὰ ἔλαβε ὕστερα καὶ ἀναγκαστικὰ μέτρα κατὰ τὸν δολιχὸν δειλετών. Ἐκεῖνοι ὅμως διὰ τοῦ ἐπαρχιακοῦ τύπου ἤρχισαν νὰ κατηγοροῦν τὴν Ἀγροτική, ὅτι δὴθεν τοὺς πείζει καὶ δὲν τοὺς εὐκολώνει. Ὁ κόσμος ὅμως ὁ πολὺς, ποὺ ξέρει τὸν μεγάλον προορισμὸν τῆς Τραπέζης, θὰ μείνῃ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὸν ἄδικον κτ' ἐπικιθίνον αὐτὸ θορυβῶδες. Ἐπομένως πολὺ κακῆς ποιότητος ὑπηρεσίαν προσφέρουν στὸν τόπον, ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι υἱοθετοῦν ἀδόξαστα ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ ἑθνικοῦ τούτου ἰδρύματος.

γυμνοί, ὕστερ' ἀπὸ τὸν τελευταῖον πόλεμον!...

Ὁ Φρειδερίκος, ἂν καὶ κυβερνοῦσε ἀπολυταρχικὰ τὸ κράτος του, ἀγαποῦσε καὶ προσέταξε ἐκείνους ὅταν ἀναστατοῦσαν ἐναντίον του ἢ ποὺ τὸν εἰρωνεύονταν, ἀρκεῖ νὰ ἦσαν ἔξυπνοι καὶ ἀποφασιστικοὶ ἄνθρωποι.

Μία μέρα, ἀπὸ ἕνα παράθυρον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Πέτοβου, ἀντέληφθῃ μεγάλῃ κομοσοῦρησθῃ στὴν ἀντικρινὴν πλατεία. Καὶ ὅταν εἶδε μερικὸς στρατιώτες του νὰ προσπαθοῦν νὰ διαλύσουν διαίτην τῆς συγκέντρωσις, ἔστειλε ἕναν ἀξιωματικὸν τοῦ νὰ μᾶθῃ τί συνέβαινε.

—Κάποιος αὐθάδης, Μεγαλειότατε—τοῦ εἶπε ὁ ἀξιωματικὸς ἄρχος καὶ παραγμῶνος, ὅταν γύρισε στ' ἀνάκτορα—κόλλησε στὸν τοίχον ἕνα λιθέλλο ἐναντίον σας... Καὶ οἱ στρατιῶται ζητοῦν νὰ διαλυθῶν τὸ πλῆθος, γιὰ νὰ μὴ λάθῃ γνώσι αὐτῆς τῆς συκοφαντικῆς τοιχοκολλησεως.

—Νὰ ξεκολλήσετε αὐτὸν τὸν λιθέλλο καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρετε ἀμέσως! διατάζει ὁ Φρειδερίκος.

Ὁ ἀγνωστος λιθέλλογράφος ἀποκαλοῦσε τὸν αὐτοκράτορα τῆς Πρωσίας τέρας στὸ πρόσωπον καὶ στὴν ψυχὴ, φιλόγυρον, παράφρονα, ἀσυνείδητον, ἐγκληματία. Μὲ τὴν διαφορά, ὅτι ὁ λιθέλλος αὐτὸς ἦταν γραμμένος τόσο ἔξυπνα—καὶ περιείχε τόσες ἀλήθειαι—ὡστε ὁ Φρειδερίκος...ἐμεινε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν τέχνην καὶ τὴν οὐδέρεια καὶ τὸν στανάκτον του!...

—Πρέπει νὰ κάνῃς τὸν κόσμο ἀνω-κάτω, διατάζει στὸν ἀξιωματικὸν, καὶ νὰ μοῦ παρουσιάσῃς τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἔγραψε αὐτὸν τὸν λιθέλλο!

—Ὑστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες, ὁ ἀξιωματικὸς ὠδήγησε, θριαμβευτικὰ, μπρὸς στὸ Φρειδερίκο ἕνα ἄλυσσοδεμένον νέον.

—Σὰς φέρνω, Μεγαλειότατε, τὸν ἐγκληματία ποὺ ἔγραψε τὸν λιθέλλο! εἶπε ὁ ἀξιωματικὸς στὸν αὐτοκράτορα, θέβαιος ἐπι-ὑστερ' ἀπὸ τὸ κατόρθωμά του αὐτό, τὸν περιμενε προαγωγὴν καὶ παρασημοφορίαν.

—Γιὰτὶ ἔγραψες ὅλες αὐτές τῆς θρῆσις ἐναντίον μου; ρώτησε ὁ Φρειδερίκος τὸν νέον.

—Γιὰτὶ πιστεύω πὸς εἶπα τὴν ἀλήθειαν! φώναξε ἐκεῖνος, ὀρθώνοντας περήφανα τὸ κεφάλι του.

Ὁ αὐτοκράτορ τὸν κατῆλασε καταματὰ, χαμογέλασε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἄνθρωποι σὺν καὶ σένα μοῦ εἶνε πολῦτιμοι! Θέλεις ν' ἀναλάβῃς καθήκοντα ὑπαπιστοῦ μου;

Ὁ λιθέλλογράφος δὲν πιστεῖσε στ' αὐτὰ του! Καὶ περισσότερο κατάπληκτος ἦταν ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος περιμενε ν' ἀκούσῃ τὸν αὐτοκράτορα νὰ τὸν διατάξῃ νὰ ἀπαγονήσῃ ἀμέσως τὸν αὐθάδη ἐκεῖνον νέον!...

—Ἄνθρωποι ποὺ ἀναστατοῦν ἐναντίον μου μὲ τὴσὴν ὄρμη, ἐξακολούθησε ὁ Φρειδερίκος, θὰ ἔξερουν καὶ νὰ μὲ ὑπερασπιστοῦν καλά...

Δέχεται, λοιπόν, τὰ καθήκοντα τοῦ ὑπισπιστοῦ μου;

—Ναί! ψιθύρισε ὁ λιθέλλογράφος.

Καὶ ἀπὸ κείνη τῆς μέρας, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔγινε ὁ πῶ φανατικὸς ὀπαδὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Πρωσίας!...

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἔχει τὴν πρώτη κυκλοφορία ἐξ ὅλων τῶν Ἀθηναϊκῶν περιοδικῶν, ἐβδομαδιαίων κλπ.